

Janez Povše

TIHE MISLI

Tih sem, tih ...
kot mesto brez luči.

Molčim
in v meni rastejo prepadi
neizrekljive teže.

Visijo mi na ustnicah
in ko kriknem,

se oglasi hiter curek krvi
in zapiše novo besedo.

Pogreznil bi se vase
kot želva

in še enkrat preživel
odteklo življenje.

A bojim se smrti,
zato stopam kvišku.

Nič več ne bom gledal sveta,
zaprl oči bom za vedno.

Nič več ne bom poslušal,
v uho bom vsadil rastlino roparico,

ki bo z zobatimi koreninami
prereševala možgane

in jih razpela v bodeč grm.
Nič več ne bom ljubil z rokami:

zakopal jih bom v svežo prst
in se zaobljubil v nepremičnost.

Še vedno pa bom s prebodenimi možgani
prevajal nečloveško govorico sveta

in srce se bo dvigalo
v morski vihar zanosne bolečine.

Kako ljubim utrip žile v sencih;
kako ljubim enakomerno govorico časa.

Nekega dne bo čas
zavrgel del sebe:
umolknil bo v meni
ali mi prišepnil
prastaro misel večnosti.

Na prsi mi denite kamen
in potem vam bom razkril lepote življenja.

Niti ene solze ne bo iz mojih oči,
niti ene kaplje krvi iz mojih rok.

Solze bodo tekle v srce
in kri bo tekla v oči,

jaz pa vam bom razkril lepote življenja.